

[Johan Philipsen.]

dervisningsområdet osv., stadig væk venter på en ophavsretlovgivning, hvis indhold jeg ikke skal diskutere, men som skal have ét hovedindhold: den skal være så håndterlig som mulig. I fortsættelse af den tankegang efterlyste jeg den 20. januar 1972 her i dette ting eventuelle resultater fra kassetteudvalget. Jeg vil gerne føje til, at vi også gerne så, at undervisningsministeren ved lejlighed fortalte os, hvor langt han er kommet med det undervisningsråd, som skal være ministerens rådgiver og styringsorganet for den kommende undervisning.

Til sidst skal jeg minde om, at vi jo er i gang med en satellitudvikling, som godt kan komme til at påvirke nogle af de synspunkter, vi har i dag.

Nogle af os fik jo her til morgen en hilsen fra lederskribenten i Berlingske Tidende. Berlingske Tidende er en seriøs avis, som jeg læser meget gerne, og det er pressens fornemste opgave at kritisere politikerne, men det er politikernes soleklare ret at svare igen, også fra denne landets frieste talerstol. Når lederskribenten skriver om os:

„... vil debatten i dag afsløre en dyb uvidenhed og en grænseløs forvirring blandt politikerne“;

så spørger jeg, om pressen efter det, vi sammen har oplevet i de senere år, virkelig for alvor vil mene, at nogen af os er meget uvidende og naive. Jeg melder for min egen part i alt fald hus forbi. Må jeg føje til: jeg står stadig ved, at Berlingske Tidende er en avis, som jeg læser med meget stor glæde.

Til sidst: jeg siger ministeren tak for denne lejlighed til bl. a. at fortælle, at den tekniske puls slår hurtigere, end de fleste aner i dette land.

K. Helveg Petersen: Jeg begynder med at takke ministeren for det oplæg, vi har fået, et oplæg, der må give anledning til, at vi nu fordyber os i de mange problemer, som udviklingen inden for radio og tv byder på. For mig at se må diskussionen falde i et par hovedafsnit. For det første spørgsmålet om, hvordan vi i fremtiden skal forholde os til de nye ting, der er under udvikling. For det andet spørgsmålet om, hvordan vi styrer Danmarks radio og tv, som vi kender institutionen nu. Der er ikke nogen skarp grænse mellem de to afsnit, men det vil nok for

klarheds skyld være rigtigt at prøve på at anskue problemerne ud fra de to synsvinkler.

Hvad angår alt det nye, tager kulturministeren jo sit udgangspunkt i kabel-tv, men han peger samtidig på, at vi i de kommende år på hele kommunikationsområdet vil komme til at stå over for fænomener som datateknik, billedtelefon, satellitkommunikation og videogrammer. Det er, hvad ministeren nævner, og han kunne føje andre muligheder til. I almindelighed gælder det jo — og for så vidt kan jeg give Berlingske Tidende ret, om end man har udtrykt det skarpt i sætningen om den grænseløse uvidenhed — at der vel ikke er ret mange af os, der har meget klare forestillinger om, hvad det teknisk drejer sig om, og vel slet ikke om de konsekvenser, som den elektroniske udvikling medfører. Jeg vil gerne citere med formandens tilladelse, hvad den svenske fysiker Tor Ragnar Gerholm et sted siger i en artikel, hvor han beskriver forholdet imellem den teknologiske udvikling og politikerne. Han siger bl. a. følgende:

„Markedet er oversvømmet af billig og praktisk elektronik, lige fra transportable radio- og tv-apparater, båndoptagere, forstærkere til kontormaskiner og datamaskinstyrede anlæg til kontrol af produktion og processer. Bag denne udvikling står et dynamisk, frit og foranderligt kommunikationssystem. Gennem dette strømmer videnskabelige, tekniske og økonomiske ideer mellem de enkelte mennesker, institutioner og organisationer. De bevæger sig hen over alle grænser, tværs gennem alle ideologiske tæpper, over alle raceskel“.

Gang på gang må vi, der beskæftiger os med samfundsforhold, i hvert fald erkende, at vi slet ikke evner at leve op til de krav, den teknisk-naturvidenskabelige revolution stiller. Denne revolution skaber jo uophørligt nye problemer, hurtigere end vi kan løse de gamle. I og for sig er det mærkeligt, for vor individuelle tilpasningsevne er jo imponerende. Vi venner os jo hurtigt til den nye teknik. Men når det drejer sig om vore samfundsinstitutioner, så er de præget af stor usmidighed, og det er i hvert fald rigtigt, at vi i alt for ringe grad prøver på at danne os forestillinger om de konsekvenser, som den tekniske udvikling medfører.